

Jaap Moggré

Paradijsvogels
en andere verhalen

Voor mijn dochter Maria

Eerste druk © 2021 Jaap Moggré
Omslag: Maria Monteiro Moggré
ISBN: 9789464371895

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

De winnaar	5
Het pak van Sjaalman	10
Het geheim van de boekhouder	21
Een feestje	28
De koperen bruiloft	34
De melksalon	42
De boeren van Zeeland	47
De hel	52
Een Leenaar	58
De Noorderkerk	64
Burenruzie	72
De worstfabriek	86
Het adviesbureau	101
Job Tway	108
Het burgerlijk wetboek	119
Schorer's graf	126
Het meisje zonder navel	131
Paradijsvogels	141
Zeeuws meisje	149
De antenne	158
Kinderpostzegels	165
Kerstavond	173
De Messias	180

De winnaar

‘Wat ben jij nou aan het lezen?’ vroeg zijn moeder.

Jan Meerman zat gebogen over een dikke pil met een versleten band.

‘Dat is het boek van opa,’ zei hij.

Hij had het boek al vaak in de boekenkast op de studeerkamer van zijn vader zien staan. ‘J.C.H. Meerman,’ stond erop. J.C.H. waren ook zijn initialen en dat had hem extra nieuwsgierig gemaakt.

‘Het gaat over de wet op het notarisambt,’ had zijn vader gezegd. ‘Maar dat is geen lectuur voor een vijftienjarige.’

Die laatste opmerking had hem geprikkeld om er toch in te kijken. Vorig jaar was zijn vader benoemd als notaris en Jan vroeg zich vaak af wat een notaris precies deed. Globaal wist hij het wel, maar hij kon zich slecht voorstellen wat het concreet inhield. Dit boek bleek helemaal niet zo onleesbaar als hij dacht. In heel begrijpelijke taal las hij over heel praktische zaken waar een notaris dagelijks mee te maken heeft. Hij zat met rode oortjes te lezen.

Toen ze ‘s avonds aan tafel zaten vertelde Jans moeder dat hij bezig was om het boek van opa te lezen.

‘Het is een mooi boek,’ zei Jan.

Zijn vader glimlachte.

‘Het is inderdaad heel goed geschreven,’ zei hij. ‘Je weet dat opa in Leiden les gaf aan de universiteit. Ik heb zelf in Amsterdam gestudeerd, maar ik heb vaak horen vertellen dat opa een heel goede docent was.’

Jan wist dat opa ook op een notariskantoor had gewerkt, maar hij was altijd kandidaat-notaris gebleven.

‘Waarom is opa nooit notaris geworden?’ vroeg Jan.

‘Dat heeft hij me nooit verteld en ik moet zeggen dat het me wel eens verbaasd heeft. Je zou het hem zondag kunnen vragen.’

Sinds oma was overleden, hadden ze de gewoonte om een keer per twee weken de zondag bij opa door te brengen. De andere week was de beurt aan tante Janny en oom Hendrik. Die zondag waren ze in opa’s riante woning aan de Prinsenvweg in Wassenaar. Jans moeder zorgde zoals gewoonlijk bij opa voor een smakelijk middagmaal. Ze namen daarna ruim de tijd voor de koffie en vervolgens gingen zijn ouders naar buiten voor een wandeling. Opa kon niet meer zover lopen en Jan hield hem gezelschap. Het was de vaste gewoonte dat het schaakbord op tafel kwam. Opa was een goede schaker, maar hij moest vaak vaststellen dat Jan een steeds serieuzere tegenstander werd.

Na de eerste zetten vroeg Jan: ‘Opa, waarom bent u nooit notaris geworden?’

Opa schrok op. Deze vraag had hij kennelijk niet verwacht. Jan zag dat opa’s snorharen een beetje trilden.

‘Dat is een heel verhaal, Jan,’ zei hij en hij staarde weer naar het schaakbord.

‘Ik heb uw boek gelezen over de wet op het notarisambt,’ zei Jan.

Nu veerde opa overeind.

‘Heb jij dat gelezen?’ vroeg hij verbaasd.

‘En ik vond het heel interessant!’

‘Het notariaat is een mooi vak,’ zei opa en hij keek weer naar het schaakbord.

‘Maar waarom bent u dan geen notaris geworden?’

‘Je wilt het graag weten. Goed, dan zal ik het je vertellen.’

Opa verschoof een pion en hij stak van wal.

‘Het was in 1935 en ik werd op het matje geroepen bij inspecteur Leemhuis.